

paa Ubedkommende. Paa den anden Side synes den Trang, der maatte kunne være til en saadan Regel ved Veksler, mindre at ville kunne gøre sig gældende ved Anvisninger, der ikke ere beregnede paa en længere Cirkulation, men regelmæssigt bør fremkomme til Indfrielse ad den efter Omstændighederne korteste Vej. Det regelmæssige vil være, at, om Anvisningen overhovedet kommer til at passere flere Hænder end den oprindelige Modtager (og, hvor denne har købt eller paa anden Maade modtaget Anvisningen af Trassenten for dermed at betale en Tredjemænd, denne sidste, paa hvis Navn Anvisningen i øvrigt i dette Tilfælde ofte vil være udstedt), vil der dog ikke blive andre Mellemmænd end den Bank eller Bankier, som Modtageren har givet den til Inddragning, — og som vel regelmæssigt ikke vil modtage Anvisninger til Inkassation fra andre end sine kendte Kunder — og muligt en korresponderende Bank. Den indfriende Bank dernæst vil være tilstræffelig beskyttet ved Reglen i Veksellovens § 39; det kan tilføjes, at denne sidste Regel ikke frembyder den samme Fare som en almindelig Udelukkelse af Bindifation, da den, for hvem Anvisningen er bortkommen, kan, naar han ved, at den er dette, underrette Trassaten. For Reglerne i Veksellovens §§ 74 og 75 vil der ikke være Brug ved Sigtafvisninger; og alene at optage en Udtalelse, som i Veksellovens § 73, om, at Mortifikation kan finde Sted, vilde være overflødig, da de almindelige Regler om Mortifikation ogsaa uden særlig Tilkendegivelse herom ville ramme Anvisninger.

Bestemmelserne i Veksellovens første og femtende Kapitel ville, for saa vidt de egne sig til Overførelse paa Sigtafvisninger, og bortset fra de Bestemmelser i Kapitel XV, til hvilke der efter det ovenfor bemærkede er henvist i Udkastets § 3, findes optagne dels i dets §§ 1 og 2 og dels i §§ 6, 7 og 9. § 6 overfører ligeledes Reglerne i Veksellovens Kapitel XIII. Bestemmelserne i dennes fjortende Kapitel — som der efter Sammenhængen ikke vilde kunne henvises til allerede i Udkastets § 3 — ere, med en nærmere Væmpelse, gjorte anvendelige paa de under samme faldende Anvisninger ved en særlig Bestemmelse i § 11.

Som allerede berørt, bliver der ved de heromhandlede Anvisninger ikke Anvendelse for Regler om Præsentation til Accept og om Regres paa Grund af nægtet Accept. At Accept meddeles paa saadanne Anvisninger, ligger i det hele uden for det Næved, Loven opfatter disse som bestemte for. I det tykke Udkast af 1892 var, i Kraft af denne Tankegang, endog optaget en Bestemmelse, som forbyd Accept paa Checks og erklærede enhver Acceptpaategning for uskreven. Et lignende Forsbud vides derimod ikke at eksistere i nogen anden Lovgivning, og i Udkastet vilde Spørgsmaal om et saadant formentlig allerede være udelukket ved det noget videre Omfang, der er givet dets Bestemmelser. Der er derfor kun i Udkastet optaget en Bestemmelse om, at naar Accept meddeles, er den paagældende Anvisning undergivet Stempelpligt som en Veksler (§ 10, 1ste Stykke). Ved Siden heraf er der dog — bl. a. for at afværge Forsøg paa Ungaelse af denne Bestemmelse, i § 4 optaget den allerede ovenfor berørte Bestemmelse om, at Endossement ikke med Virkning kan paategnes en Sigtafvisning af Trassaten. — Det er fundet rettest i Udkastet at optage en udtrykkelig Udtalelse om, hvilke Retsvirkningerne af en Accept ere (§ 5, 2det Punktum).

I Grosserer-societetets Komites Betænkning, var gjort en Henstilling om, at der aabnes Afgang til — uden at Stempling derved skulde blive nødvendig — ved en Paategning („Notering“) fra Trassatens Side at gøre en Check betalbar hos nogen paa et andet Sted — en Afgang, der angaves at have Betydning af Hensyn til Provins-handelen. Efter hvad der er os meddelt, benyttedes til Effektivisering af Betalinger fra Provinsbyer til andre Steder, navnlig til Kjøbenhavn, ofte den Fremgangsmaade, at den, der skal erlægge Betalingen, træffer en Anvisning paa den stedlige Bank, hos hvilken han har Checkkonto, og — i Stedet for af nævnte Bank at faa udstedt en Anvisning paa en Bank det andet Sted — i førstnævnte Bank faar meddelt den af ham udstedte Anvisning en Paategning om, at den er betalbar ved en opgiven Bank det andet Sted, — en Paategning, der vistnok som Regel meddeles af en Bogholder, der ikke har Bemyndigelse til at forpligte Banken. Naar en Bestemmelse om dette Punkt ikke er optagen i Udkastet, er Grunden hertil væsentlig den, at en saadan Bestemmelse næppe vilde kunne gives, uden at derved blev aabnet Døren for Paategninger, der i Virkeligheden gik ud paa en Accept. Paa den anden Side kan Manglen af en Bestemmelse herom i Loven ikke udelukke, at Paategninger som de omtalte ogsaa fremtidigt ville kunne gives (uden Stempelafgift), naar blot Paategningen i det enkelte Tilfælde ikke faar Karakter af Accept — o: af en Erklæring, hvorved Trassaten bindes over for Anvisningshaveren.